

Forlængelse af denne Lov vilde Praksis lidt efter lidt bevirke, at man gled ud af den tidligere Tilstand, saa at der kun betaltes Afgift første Gang, der stiftes Gæld i den paa-gældende Ejendom. Jeg tillader mig derfor at anbefale dette Forslag til videre Fremme i Tinget.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Alberti): Den højtærede Ministers Udtalelser maa jeg meget beklage. De vilde være egnede til at vække Skuffelse i vide Kredse i Befolkningen, hvor man har set hen til en Forhøjelse af Konverteringsloven som en ganske naturlig og rimelig Sag, i Kredse af Befolkningen, hvor man tillige har set hen til den højtærede Minister som en Støtte for sine berettigede Krav. Naar den ærede Minister siger, at den Forandring af Forholdene, som har fundet Sted i den senere Tid paa det engelske Marked, endnu ikke har vist sig herhjemme, er det naturligvis ganske rigtigt, men den højtærede Minister vil jo som Finansmand netop vide, at vore Forhold ere saadanne, at de kun langsomt og jævnt paavirktes af de udenlandske Forhold. Ganske det samme var Tilfældet i Efteraaret, den Gang Kursnedgangen i Udlandet fandt Sted. Da hengik der ogsaa en Tid, før man mærkede dens Virkninger herhjemme, og før Kursforandringen i Kreditforeningsobligationerne tog Fart, og der er al Grund til, efter hvad man her og ved tidligere Lejligheder har oplevet, at være forvisset om, at den Forbedring i udenlandske Forhold, som har været til Stede i nogen Tid, ogsaa i Løbet af nogle Maanedre vil vise sig herhjemme. Men til den Tid vil det naturligvis være for sent at faa denne Lov forlænget, thi det er jo muligt, at Rigsdagen ikke til den Tid er inde. Den højtærede Minister udtalte, at Statskonverteringen har tabt en stor Del af sin Virkekraft. Det kan være muligt. Jeg anførte ogsaa selv, da jeg før havde Ordet, at Forholdet har været, at en Del af dens Virkekraft — ja, jeg mener, det er for stærkt at sige er gaaet tabt — i hvert Fald er bleven latent. Men den ærede Minister vil dog ikke gøre gældende, at hele dens Virkekraft er gaaet tabt. Og der vil da heri allerede ligge en Grund til at forlænge denne Lov. Der er jo ikke, som den højtærede Minister sagde, paaført Statskassen noget Tab, naar ingen Konvertering finder Sted. Ganske vist anførte den ærede Minister, at der var anført som Argument mod Loven, at den ogsaa brugtes, hvor der ikke var Tale om nogen Rentenedsættelse, hvor kun en almindelig Ombytning fandt Sted. Men hvis man vil

værge sig derimod, er der jo ikke det mindste i Vejen derfor, man behøver da blot at indskrænke Loven saaledes, at denne Løstelse bortfalder, hvor der kun er Tale om en almindelig Ombytning og kun finder Anvendelse, hvor der er Tale om en Afløsning for at faa en Rentenedsættelse. I saa Tilfælde vil det være udelukket, at den blev brugt i noget Tilfælde, som ikke udtrykkelig er tilliget. Naar den højtærede Minister endelig mente, at Loven ikke vilde blive benyttet i noget videre Omfang, fordi det havde vist sig, at den ikke var bleven benyttet meget hidtil, maa jeg sige, at dette sidste sikkert ligger deri, at den endnu ikke har kunnet benyttes. Efter at Loven af 24de April 1896 var udkommen, skulde Kreditforeningen først forandre sine Statutter, de forandrede Statutter skulde saa først stadfæstes af Finansministeren, og først da kunde der være Tale om, at Laansøgerne kunde sætte sig i Bevægelse. Men da Laansøgerne, før de kunde foretage noget, skulde have opagt deres hidtidige Prioritetslaan — i Reglen med et halvt Aars Barsel —, er det ganske naturligt, at Loven ikke har kunnet benyttes videre, men at den først vil kunne benyttes i den næste Termin, som kommer. Jeg haaber nu dog, at den højtærede Minister med sædvanlig Velvilje vil tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse, og at hans Udtalelser her i Dag ikke skulle fortolkes som et fælgende og uheldigt Besvar, hvilket jo uden Tvivl vilde lægge afgørende Hindringer i Vejen for Lovens Gennemførelse.

Dalsgaard: I de to tidligere Rigsdagsamlinger have adskillige ærede Medlemmer sammen med mig indbragt et lignende Lovforslag som det, der nu ligger til Behandling. De Medlemmer, der have indbragt Forslaget i tidligere Samlinger, have ogsaa i indværende Samling af og til talt om, om det ikke var rigtigt ogsaa i Aar at foreslaa en Forlængelse af Loven. Naar det desuagtet ikke er sket i den forløbne Del af Samlingen, har Grunden været den, i alt Fald for mit Vedkommende, at det har staaet for mig saaledes, at jeg ikke har syntes, der har været nogen rigtig god Udsigt til, at der kunde opnaas en Forlængelse af Loven, hverken af Henhyn til Kursforholdene og egentlig heller ikke af Henhyn til de politiske Forhold. Og det har staaet klart for mig, at hvis man kom med et Forslag om en Forlængelse paa et uheldigt Tidspunkt, saa vilde Følgen deraf temmelig let kunne blive, at man kun stadefø Sagens Gennemførelse. Thi hvis et Lovforslag om Forlængelse først engang var forkastet, saa vilde Chancerne for at opnaa